ବପ୍ପା ଓରଫ ବାପୁ

ବନାମ

ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଅଗଷ୍ଟ 5,2004

[ଅରିଜିତ ପଶାୟତ ଏବଂ ସି. କେ. ଥାକର୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860-ଧାରା 307-ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଅଧୀନରେ -ଆହତଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡବିଧାନ-ଆବେଦନ ଉପରେ, ରାୟ : ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଯଥାର୍ଥ- ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ଯଥାର୍ଥତା ରହିଛି ଯଦି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପାଳନ କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ -ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇପାରୁଥିବା ଆଘାତ ଦେବା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ-ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଏହାର ପରିଣାମ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି - ତଥାପି, ଦଣ୍ଡକୁ 5 ବର୍ଷକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି।

ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତ, ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-10 ସହିତ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ଫେରିବା ସମୟରେ ସେ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ପେଟ ଏବଂ ପିଠିରେ ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-10 କୁ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗଳାରୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ । ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଚିତ୍କାର କରି ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ଏକାଠି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ-ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଧରିଥିଲେ । ଆଇପିସିର ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ସେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ 10 ବର୍ଷ ଆରଆଇ ଏବଂ ଜରିମାନା ସହିତ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପରାଧ ଧାରା **307** ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏବଂ **10** ବର୍ଷର ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଅପ୍ରୀତିକର ଥିଲା ।

ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଅଦାଲତ,

ରାୟ ଦେଲେ **1.1.** ଅଭିଯୁକ୍ତ ଆପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଆଇପିସିର ଧାରା **307** ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଯଦି ଏହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ କିଛି ସ୍ୱଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ କରିବାର ଥାଏ, ତେବେ ଧାରା **307** ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ । ଏହା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବାରେ ସକ୍ଷମ ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦିଓ ପ୍ରକୃତରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ପ୍ରାୟତଃ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଇବାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାୟତା ଦେଇପାରେ, ଏପରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ, ଏବଂ କିଛି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପ୍ରକୃତ ଆଘାତର କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ବିନା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇପାରେ । ଏହି ଧାରା ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତାହାର ଫଳାଫଳ, ଯଦି କୌଣସି ଥାଏ, ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ କରେ । ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟି, ଏହାର ଫଳାଫଳ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାତ ସହିତ ଏବଂ ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ । ଅପରାଧୀ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରୟାସ ଶେଷପୁର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

*ସର୍ଜୁ ପ୍ରସାଦ ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. **(1965)** ଏସ୍. ସି. **843;** ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ବଳରାମ ବାମା ପାଟିଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **[1983] 2** ଏସ୍. ସି. ସି. **28;** ଗିରିଜା ଶଙ୍କର ବନାମ ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ, ଜେ. ଟି. **(2004) 2** ଏସ୍. ସି. **140** ଏବଂ ବସନ୍ତ ବିଥୁ ଯାଦବ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ, **(2004)** ଏ. ଆଇ. ଆର୍. ଏସ୍. ସି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. **1523** ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।*

2.ଯଦିଓ ପୀଡ଼ିତାଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମାମଲାର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ତଥ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ, 5 ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ନ୍ୟାୟର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୂରଣ କରିବ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା : ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2004ର 798।

1990 ର ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 94ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 4.6.2002 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ମକରନ୍ଦ ଡି. ଅଦକର, ବିଜୟ କୁମାର, ଅନୁରାଗ କିଶୋର ଏବଂ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସିଂହ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରବିନ୍ଦର କେଶବରାଓ ଅଦାଶୂର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଅରିଜିତ ପଶାୟତଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା : ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ର ଧାରା 307 (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇପିସି') ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦଶ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 5,000ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଦେବାକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଜରିମାନା ଜମା କରାଯାଏ, ତେବେ 2 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆହତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ରୂପେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ଥିଲା । ଜଣେ ରାଓ ସାହେବ ନାଗୋରାଓ ଖୋସେ ମଧ୍ୟ ଆଇପିସିର ଧାରା 109 ସହିତ ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଔରଙ୍ଗାବାଦ ବିଚାରପୀଠ ଆବେଦନକାରୀ ଆବେଦନ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଆଣି ଦେଇନଥିଲା ।

ଏହି ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିବରଣୀ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

ଅଭିଯୁକ୍ତ ବପ୍ପା ଓରଫ ବାପୁ (ଏ-1) ବିଭୀଷଣ (ପିଡବ୍ଲ୍ୟୁ-10) ସହ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସାଇକେଲରେ ଫେରୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଆବେଦନକାରୀ ସାଇକେଲରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବିଭୀଷଣଙ୍କ ପେଟ ଓ ପିଠିରେ ଛୁରୀରେ ଆଘାତ କରି ତା'ର ଗଳା ଚିପିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ତାର ଚିତ୍କାର ଶୁଣି କିଛି ଗ୍ରାମବାସୀ ଦୌଡ଼ି ଆସିଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ଘଟଣାସ୍ଥଳରୁ ଖସି ପଳାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ତାଙ୍କୁ ଧରି ପୁଲିସକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ପୀଡ଼ିତଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନା ନିଆଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ଯଥା ରାଜବାହୁ, ଯେପରି ଉପରୋକ୍ତରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ଆଇପିସିର ଧାରା 307 ସହିତ ଧାରା 109 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏତଲା ଆଧାରରେ ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆରୋପ ପତ୍ର ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ନଥିରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ବିଶେଷ କରି ପୀଡିତାଙ୍କ ଉପରେ, ବିଦ୍ୱାନ ସହକାରୀ ଦୌରା ବିଚାରପତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇପିସି ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ 10 ବର୍ଷ ପାଇଁ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 5,000 ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଦେବାକୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଔରଙ୍ଗାବାଦ ବିଚାରପୀଠରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହା ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ମତରେ, ଆଘାତର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ଅପରାଧକୁ ଆଇପିସିର ଧାରା 307 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବରଂ ଧାରା 324 କିମ୍ବା ଆଇପିସିର ଧାରା 326 ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ । ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 10 ବର୍ଷର ହାଜତ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଯେପରି ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ଅପ୍ରୀତିକର ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥ୍ୟଗତ ସ୍ଥିତିକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଆଇପିସି ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଆହତଙ୍କ ଆଘାତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଦଣ୍ଡ ଅତ୍ୟଧିକ ଅଟେ ।

ଆଇ. ପି. ସି. ର ଧାରା 307 ଅନୁସାରେ :

"*ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ* - ଯେକେହି ଏପରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନ ସହିତ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ଏବଂ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେ, ଯଦି ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇଥାଏ, ତେବେ ସେ ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ହେବେ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବ, ଏବଂ ଜୋରିମାନା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦାୟୀ ହେବ; ଏବଂ ଯଦି ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆଘାତ କରାଯାଏ, ତେବେ ଅପରାଧୀ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ;

ଯଦି କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ, ତେବେ ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ । ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇପାରୁଥିବା ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ଦେବା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରକୃତରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ପ୍ରକୃତି ଅଭିଯୁକ୍ତର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସହାୟତା ଦେଇପାରେ, ଏପରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ, ଏବଂ ଏପରିକି, କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପ୍ରକୃତ କ୍ଷତ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ବିନା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇପାରେ । ଏହି ଧାରାଗୁଡ଼ିକ ଅଭିଯୁକ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଏହାର ଫଳାଫଳ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଏ । ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟି, ଏହାର ଫଳାଫଳ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନ ସହିତ ଏବଂ ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ

ପରିସ୍ଥିତିରେ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ । ଅପରାଧୀ ହେବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଶେଷପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ । ଯଦି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନରେ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ ଥାଏ, ତେବେ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ।

ସର୍ଜୁ ପ୍ରସାଦ ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. (1965) ଏସ୍. ସି. 843 ମାମଲାରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ପୀଡ଼ିତଙ୍କ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗକୁ କାଟି ନାହିଁ, ଯାହା ଆଇ. ପି. ସି. ର ଧାରା 307ର ପରିସରରୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଉପରୋକ୍ତ ସ୍ଥିତି *ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଇ. ବଳରାମ ବାମା ପାଟିଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ,* [1983] 2 ଏସ. ସି. ସି. 28, *ଗିରିଜା ଶଙ୍କର ବନାମ ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟ,* ଜେ. ଟି. (2004) 2 ଏସ. ସି. 140 ଏବଂ *ବସନ୍ତ ବିଥୁ ଯାଦବ ବନାମ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ,* (2004) ଏ. ଆଇ. ଆର. ଏସ. ସି. ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1523 ରେ ଆଲୋକପାତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ବିଶ୍ଲେଷଣକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅଭିଯୁକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇପିସି ଧାରା 307 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ଅବଶିଷ୍ଟ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି 10 ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କି? ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ଯେପରି ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ପୀଡିତାଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ଗୁରୁତର ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଓ ବିଶେଷତ୍ୱକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି 5 ବର୍ଷର ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡାଦେଶ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ ।

ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

କେ. କେ. ଟି.   ଆବେଦନକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।